

Forslag

til

Lov om ophævelse af lov om prisdæmpning.

Fremsat den 12. oktober 1976 af *Steen Folke* (VS), *Kurt Hansen* (VS), *Nana Mikkelsen* (VS) og *Wilhelm* (VS).

§ 1. Lov nr. 33 af 7. februar 1976 om prisdæmpning ophæves.

§ 2. Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Bemærkninger til lovforslaget.

Dette lovforslag er identisk med lovforslag nr. 282, som blev indleveret til den ekstraordinære augustsamling (se Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne sp. 11867 og tillæg A., sp. 4505), men som flertallet forhindrede i at komme til forhandling. Forsinkelsen betyder, at det beløb, staten kan spare, reduceres fra ca. 790 mill. kr. (ved en vedtagelse i august) til ca. 560 mill. kr. (ved en vedtagelse i oktober).

Den såkaldt „indkomstpolitiske løsning“, som regeringen, socialdemokratiet og de borgerlige partier er enige om, indeholder som et centralt element ophævelse af den automatiske dyrtidsregulering. At dette er et led i bestræbelserne på at forringe lønarbejdernes realindkomst lader sig ikke bortforklare.

Septemberforligspartierne har for trekvart år siden vedtaget en såkaldt „lov om prisdæmpning“, som omvendt forærer arbejdsgiverne et beløb, der svarer til en dyrtidsportion pr. ansat.

Tilsammen eksemplificerer disse ting klart, hvad der er hovedindholdet i „indkomstpolitikken“: at tage fra lønarbejderne og give til kapitalejerne.

Samtidig lægger både socialdemokratiet og de borgerlige partier vægt på at spare på de offentlige udgifter. Det går som regel især ud over de sociale og uddannelsesmæssige udgifter, hvilket igen fortrinsvis rammer lønarbejderne. De i septemberforliget aftalte besparelser for 1976-77 på i alt 500 mill. kr. indeholder således stribevis af asociale nedskæringer. Det samme gælder besparelserne i augustforliget.

Forslagsstillerne er ikke modstandere af besparelser. Som alternativ til de sædvanlige asociale besparelser foreslår vi, at de resterende udbetalinger — for perioden oktober 1976-februar 1977 — efter „lov om prisdæmpning“ ikke kommer til udbetaling eller modregning i virksomhedernes skatteindbetaling. Herved vil der kunne spares et beløb på ca. 560 mill. kr. (5/12 af 1.350 mill. kr.) i dette finansår (1976-77).

At „lov om prisdæmpning“ i øvrigt ikke fortjener sit navn, skal kun bemærkes for fuldstændighedens skyld. Det er bl. a. kommet frem i en undersøgelse (forestået af prof. Bjarke Fog, Handelshøjskolen) af den tilsvarende 1974-ydelse til arbejdsgiverne, at ydelsen stort set ikke gav sig udslag i reducerede priser.

Det vil forligspartierne nok tage roligt, da disse ordningers egentlige hensigt er en anden, nemlig at overføre et milliardbeløb til kapitalejerne. Det eneste problem for dem er, at et så direkte, åbenlyst tilskud kan forekomme lidt udfordrende, samtidig med at der prædikes løntilbageholdenhed. Derfor er man denne gang enedes om andre metoder til at realisere samme indkomstpolitiske hensigt.

Forslagsstillerne kan imidlertid anbefale vort forslag om ophævelse af „lov om prisdæmpende ydelse“ som et konstruktivt bidrag til besparelser og indkomstpolitik med modsat fortegn.